

SANNYASINS WEZEN DE WEG

In het voorjaar van 1978 was ik op wereldreis en kwam terecht in Goa, India. Dat was toen een verzamelplaats van jonge westerlingen die op zoek waren naar wijsheid en geestverruimende ervaringen. Daar bezocht ik de hippie-markt in Anjuna, waar deze zoekers hun spullen verkochten aan rijke Indiërs zodat ze langer in dit land van de goden konden blijven. Nadat ik de uitstallingen van rugzakken, spijkerbroeken, horloges, boeken en spacecake had bekeken, hoorde ik gelach en gejoel uit westerse kelen, uit de richting van het parkeerterrein. Nieuwsgierig liep ik er heen. Rond een oud busje stond een jolig groepje jonge mensen, die lachend en duwend in de wagen stapten. Hun vrolijkheid werkte aanstekelijk en ik merkte dat ik moest glimlachen. Het viel me op dat de kleur van hun kleding in variaties rood en oranje waren en dat ze allemaal een ketting van houten kralen droegen, waaraan een portretje of zo hing. Ik liep naar hen toe en vroeg aan een meisje of ze leden waren van een speciale club. Ze keek me lachend aan en zei: 'We zijn bij een spirituele meester die in een ashram in Poona woont. Kom maar eens kijken.' Op mijn vraag hoe ik die plek zou kunnen vinden antwoordde ze: 'Elke riksja weet waar het is als je naar de ashram vraagt'. Ze glimlachte lief, draaide zich om en stapte als laatste in het busje, dat startte en wegreed. Een paar armen wuifden uit de open raampjes. Op de achterkant van het busje stond: Love, Life, Laughter. Ik keek het busje na, terwijl het in een stofwolk om een hoek verdween. Iets in die mensen had mij geraakt en dat gevoel had ik de volgende dag nog. Ik besloot dat gevoel te volgen en nam de nachtbus naar Poona, hoewel ik geen speciale interesse had in ashrams, goeroes of ander spiritueel gedoe. Ik was niet op een zoektocht. Ik reisde om dat ik van reizen hield en de wereld wilde zien en ervaren.

In Poona bracht een riksja mij naar een rustige lommerrijke buitenwijk vol villa's en stopte bij een enorme poort met hoge houten deuren vol koperbeslag. Dit bleek de ingang te zijn van de ashram. Wat zou ik hier aantreffen?

Voor mij was een breed tuinpad met rood voetgangersverkeer. Meteen links zag ik een soort wachthuisje dat werd gebruikt als boekwinkeltje. Voor de ramen hingen postergrote portretten van de goeroe van de ashram. Een Indiër van in de veertig met een rond gezicht en lange zwarte baard en haren. Het meest opvallende in zijn gezicht waren zijn enorm grote, bijna hypnotische, amandelvormige ogen, die mij doordringend aankeken. Met enige moeite wendde ik me af.

Zodra ik door de poort van de ashram was gestapt had ik al het gevoel alsof ik in een andere wereld terecht was gekomen. Dit was India niet meer, dit was een andere planeet, met blijde mensen in het rood. Ik was de enige die niet in het rood liep, maar niemand lette daar op. Misschien was ik wel onzichtbaar geworden. Als in een droom liep ik langzaam verder.

Dit is de eerste aflevering van een serie reisverhalen.

Uit Sanatan de Jongh Swemer:

'Onderweg...Avonturen en inzichten van een wereldreiziger'.